

Szezonnyitó bringatúra a Sikárosi-rétre

Nos, idén, köszönhetően a rekordmelegnek, elég hamar túlestünk az első nagy létszámú túrán.

Újpestről indultunk 14-en, de eBalázs és drRoot a Kevély felé vette az irányt, hogy azon át jussanak el Lajos-forráshoz, esetleg velünk valahol találkozva.

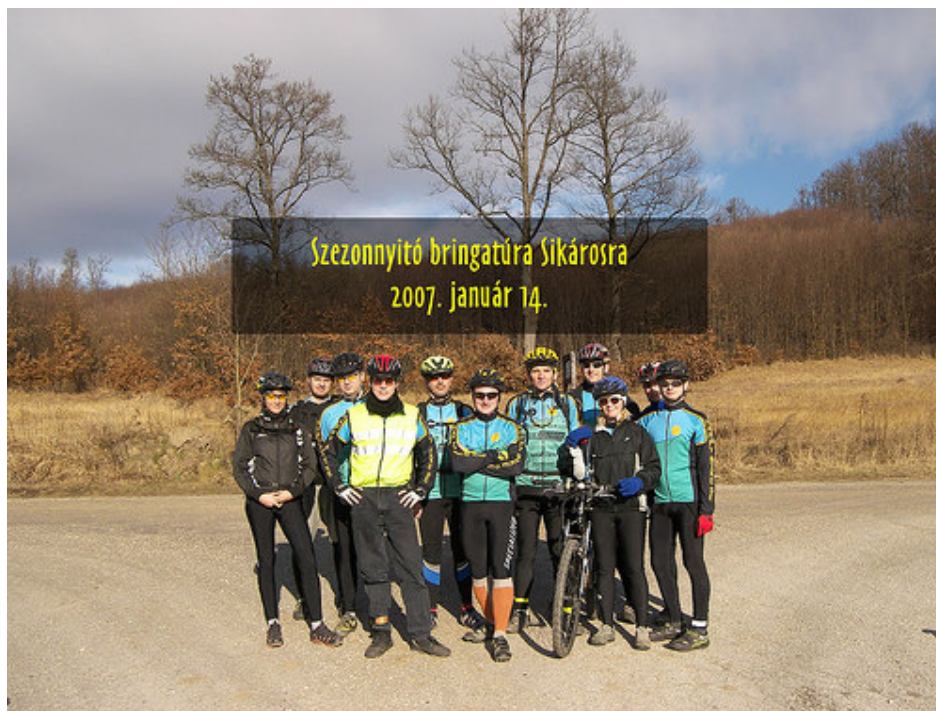
Óbudáról kifelé eseménytelenül telt az utunk, bár meg kellett állapítanunk, hogy nagyon szaladt az eleje. Egyszer én is elszaladtam, ugyanis le akartam fotózni az M0 épülő hídját, azonban alig bírtam elszakadni tőlük, mert azt hitték, hogy versenyezni akarok. Végül belátták, hogy itt valami másról van szó, így aztán hagytak meglépni.

Lóhalálban tekertem a hídig, ahol kiguberáltam a fotó apparátot, és rájöttem, hogy otthon hagytam a memóriakártyát, mert a gépben nem volt. Így történt, hogy 12 lövésem volt, mint a régi szép időkben; minőségi fotózás a mennyiség helyett...

Szóval csapat elhúzott, elpakoltam a gépet és repesztettem utánuk. Elég rendes 22-24 közötti tempót nyomtam a sáros parti kerképárúton (azzal takarítottam le az árvíz maradványait, aki kitalálta, hogy ártérben legyen a kerékpárút), kétszer meg is csúsztam, mert előttem lelkes, béna amatőrök kóvályogtak előttem. Így lett, hogy végül a kerékpárút végénél értem utol a csapatot, úgy, hogy végül megvártak (bár az utolsó kanyarban láttam Laci bukóját a bokrok ágai között).

Szentendrétől eseménytelen utunk volt. A patak mellett a hereverő kockakövön mentünk, hát, remek volt. A kis híd a patakban volt, valaki nagyon agresszív volt... A patak mentén haladtunk felfelé. Amikor lejtöttünk az útról, akkor kaptuk a hírt, hogy András valahol az óvárosban van, ami nem nagy hátrány, úgyhogy reméltük, utolér minket.

Dömörkapu felé szárnyaim alá vettem Chris-t, aki a folyamatos energia-beviteltől sem táltosodott meg igazán, de nincs ezzel semmi baj, mindenkinek elkezdődik valahol a szezon - jó esetben januárban. Így aztán szépen evickéltünk a többiek után - nyugodt tempóval. A sorompónál újabb energia-bevitel és némi pihi után mentünk tovább hasonló tempóban, VeraJedivel megerősített hátsó traktussal. Utunk eseménytelenül telt a Sikárosi-rétig.

A rétre vezető elágazásnál hosszan vártunk Andrásra, sajnos itt már nem tudtuk elérni, mert nem mindig volt térerő - se neki, se nekünk.

Így aztán kettévált a csapat, Laciék Chrisszel visszaindultak, mi pedig elindultunk a Tölgyikrek felé, fölfelé. Hamar kiderült, hogy sáros szakaszok tarkítják az utunkat, amelyekben az 5 barra fűjt kerekek azonnal elkapartak. Így aztán kieresztettem a hátsó kerékből egy nagy adag levegőt és a többiek nyomába eredtem. Bár letekintve a hátsó kerekemre azt láttam, hogy szokatlanul kifekszik, a bringa úttartása sokkal-sokkal jobb lett, kezdtem utolérni a többieket. Egészen egy elágazásig, ahol azt hittem, hogy engem várnak, pedig nem is.

Megálltak, mert úgy döntöttek, nem érdemes a sár miatt továbbmenni.

Na, ekkor nekem sürgős fújhatnékom támadt a kerekembe, ugyanis lefelé kicsit másképp mozog a bringa és félttem, hogy a fenyőerdő gyökerei között felütöm. Végülis Gábor pumpájával fújtam valamennyit (az enyémet a múltkor megfordítottam, mert kölcsönadtam egy srácnak, akinek presta-szelepe volt), aztán gurultunk is visszafelé.

A réten nemisttel kigurultunk az aszfalthoz, öltözés és gurulás. A többiek a patakmedert választották. Alig értünk le Dömörkapuhoz és szedtem elő a pumpámat, hogy átszereljem, már jöttek is, élen Árpival, aki teljesen elemében volt... Na mindegy, fújtam a kerekembe, aztán gurigáztunk lefelé.

Szentendrén lángosoztak a többiek, én kihagytam, majd a parti úton gurultunk tova. Innen már némiképp felgyorsult a cselekmény, az eleje megindult a gát árnyékában, mi pedig összefutottunk a gáton GabeR-rel, aki végülis a Budai-hegységben járt, elhelyezte a travel bugot, amit a múlt heti túrán találtak. Azt mondta, egy sörnyire vagyunk Chris mögött.

Utána mentünk tovább, kerülgettük a Rómaiparton a birkanyáját, a gyalogosok közül némelyik még rá is játszott arra, hogy ő egyébként a kerékpárúton sétafikál, némelyiknek kedvem lett volna az orrát belenyomni a kerékpárút táblába, dehát még rám süti, hogy agresszív vagyok, pedig csak fáradt voltam. 50 kilcsi, némi hegygel - éppen elég napi adag volt, ráadásul éreztem, hogy kezdek fájni, a hőmérséklet is esni kezdett, én egy jó órával többet voltam a hűvös levegőn, mint amennyit optimálisnak éreztem volna...

Na mindegy, a végére kellemesen elfáradtam, hazamentem.

Otthon távolról sem olyasmi jött, mint másoknak (bealvás koszosan, meg punnyadás, meg ilyenek), hanem este nyolcig nyomtam a gombot...

Jó kis túra volt, hálásak lehetünk az időjárásért, mégha az erdőben sár is fogadott minket.

Fotók: <http://www.flickr.com/photos/azso/sets/72157594479067882/>

Függöny.